

HEKSENZIELEN BOEK 2

MAGISCHE
REDDING

ISBN: 9789403642390
Wettelijk Depot: D/2020/7085/7
Nur: 284
Copyright © Maja Vermeulen
Omslag: MaryDes Designs

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
kenbaar gemaakt op welke wijze ook zonder
voorafgaandelijke toestemming van de auteur.*

HEKSENZIELEN BOEK 2

MAGISCHE
REDDING

Maja Vermeulen

VOORAF

Op haar zeventiende verjaardag ontdekt Olivia dat ze een heks is, haar heksenziel treedt uit haar lichaam. Ze gebruikt watermagie om haar beste vriend Leonard (Nerd) te helpen en wordt opgejaagd. Ze vlucht niet naar een andere plaats, maar naar een andere tijd.

De twee vrienden komen in het verleden terecht. De ziel van haar verdwenen moeder, die ook een heks was, heeft haar naar dat tijdperk gestuurd. Samen met Nerd probeert ze uit te zoeken wat hun doel is.

Wanneer ze aankomen in het verleden, redden ze een roodharig meisje van de verdrinkingsdood: Rosalind (Rosie). Haar familie is niet lang geleden gestorven aan een besmettelijke longziekte, enkel zij en haar hond Wolf hebben het overleefd.

De epidemie werd op hun dorpje losgelaten door een wraakzuchtige graaf die via een tovenaars ziektes verspreidt. Die graaf kan zelfs doden opwekken.

Rosie helpt Olivia en Leonard andere heksen op te zoeken van wie Olivia kan bijleren. Wanneer ze in een bepaalde stad aankomen, ontdekken ze al snel dat de heksen ook in het verleden niet veilig zijn, zoals ze dat ook in de toekomst niet zijn. Ze komen te weten dat de Graaf heksen zoekt om

hun ziel te kunnen nemen. Als een tovenaar een heksenziel aan zijn lichaam bindt, krijg hij alle jaren die de heks nog kon leven. Natuurlijk sterft de heks zonder ziel na een tijdje, zoals de moeder van Olivia.

Eenmaal bekomen van wat er allemaal gebeurd is, beslissen de vrienden de Graaf op te zoeken. Olivia en Rosalind doen zich voor als bedienden om dichterbij de Graaf te komen. Alles verloopt zoals gewenst tot Nerd zich gevangen laat nemen en ze hem moeten redden voordat de tovenaar hem laat doden.

Daarna trekken ze naar de kamers van de Graaf, want Olivia wil meer te weten komen over de heksenzielen. De Graaf heeft net op dat moment bezoek van een andere tovenaar die zich laat zien in de vorm van zwarte, geestachtige verschijningen in de brandende haard. Hij is blijkbaar de belangrijkste van allen.

De Graaf wil Olivia vangen en wekt enkele dode bewakers op om het vuile werk op te knappen. Maar Nerd en Rosalind nemen die twee zombies voor hun rekening en laten Olivia het met haar magie opnemen tegen de Graaf.

Na een heldhaftig gevecht gaan ze meteen terug naar het heden en nemen Rosie en Wolf mee. Eenmaal thuis ontdekken ze dat ze één dag te vroeg zijn teruggekeerd...

I

‘Plens’

Ik voel me als een vis in het water, letterlijk dan. Het water stroomt langs mijn lichaam terwijl ik mezelf door de kracht van mijn duik vooruit laat glijden. Luchtbellen ontsnappen uit mijn neus. Met mijn armen die een pijl vormen, stuur ik mezelf net onder de waterlijn. Wanneer mijn lichaam vaart verliest, breken mijn handen door het oppervlak. De slagen van mijn armen en mijn korte ademteugen wisselen elkaar af en zo stuw ik mezelf trappelend voort. Tot ik van richting moet veranderen eens ik de kant bereik. Mijn handen raken eerst de gladde wand, daarna dwing ik mijn voeten ernaartoe. Met de kracht als van een kikker duw ik me af. Weer glijd ik door het water, bijna gewichtloos. Het koele water omvat me als een deken, van kop tot teen. Hier voel ik me goed. Ik open weer mijn ogen.

Enkele meters voor mij en dieper onder water doemt een donkere figuur op. Eerst kan ik nog niet veel herkennen, maar ik zwem wel nog steeds in die richting. Mijn lichaam werkt voorlopig op automatische piloot. Rondom mij zie ik andere lichamen het water doorklieven. Voor mij zie ik de verschijning dichterbij komen. Het lijkt op een mens... een vrouw zelfs. Een vrouw met lang, zwart haar en een bleek gezicht. Nee, eerder transparant. Er klopt iets niet met haar haren. Ze zweven niet rond haar gezicht, zoals dat normaal

gebeurt als je onder water drijft. Haar zwarte haar hangt steil naar omlaag. Ik zweef nu vlak voor de verschijning.

Plots steekt ze grijpend haar arm naar me uit. Met krachtige halen probeer ik zo snel mogelijk achteruit te spartelen. Tussen de luchtbellens door staar ik haar in paniek aan. Terwijl ze nog steeds naar me reikt, zie ik haar bange gezicht. Haar lippen bewegen. Ze wil iets zeggen, maar er ontsnapt geen lucht uit haar mond. Toch meen ik één woord te kunnen opmaken. Een naam: Olivia!

Ik voel steken in mijn longen, mijn lijf wil zuurstof. Ik moet snel naar boven, maar ik wil niet. Niet nu ik weet wie ik voor me zie. Nu ik haar gezicht herken.

Het doet pijn. Mijn hersenen dwingen mijn armen om mij te redden van verdrinking. Maar ik wil niet, ik wil haar zien.

Mijn mama...

Naar lucht happend stuw ik mezelf uit het water. Enkele tellen blijf ik rond me kijken terwijl ik zachtjes met mijn voeten trappel. De zwarte verschijning van mijn moeder is nergens meer te zien. Snel steek ik mijn hoofd nog even onder water, maar ze is weg.

In de verte hoor ik water opspatten. Even later voel ik dat er iemand aan mijn schouder trekt. Verdwaasd draai ik mijn hoofd naar hem toe. Hij vraagt iets, de woorden geraken niet in mijn brein. Voorzichtig legt hij een arm rond me ter hoogte van mijn schouders en sleurt me al zwemmend naar de kant. Een redder. Met een grote krachtinspanning hijst de man me op de boord en plaatst me op een houten bank tegen een koude muur.

Plots word ik omringd door mensen die op een luide toon vragen stellen of commentaren uiten. Het klinkt als een ka-

kofonie van klanken en geluiden. Een fel licht schijnt nu in één van mijn ogen, daarna verschuift het naar mijn andere oog. Dan zie ik weer een man in mijn blikveld verschijnen. Een andere man, een dokter. Zijn mond beweegt. Hij stelt waarschijnlijk een vraag. Maar nu knik ik wel, me niet bewust van wat hij eigenlijk heeft gezegd.

Tussen alle stemmen door die tegen me spreken, hoor ik er één die ik vaag herken. Het is wel niet de stem die ik zo graag wil horen. Die stem van de persoon waarvan haar evenbeeld oploste in het zwembadwater.

De jongeman die zacht maar schijnbaar ongerust tegen me spreekt, komt steeds dichterbij. Ik denk dat hij de anderen achteruit duwt, want ik hoor een schermutseling aan mijn zijkant. Dan ligt er weer een hand op mijn schouder.

‘Olivia! Olivia, gaat het...? Is alles in orde?’

Nu hoor ik echt wel angst in zijn woorden klinken. Zijn andere hand legt hij zachtjes onder mijn kin. Voorzichtig draait hij mijn hoofd naar zich toe en ik kijk hem recht in de ogen. Mijn gevoel komt terug. De mist in mijn hoofd begint op te klaren en ik knik om te bevestigen dat ik in orde ben. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht en hij brengt zijn hoofd voorzichtig dichterbij. Zijn lippen drukken zacht op mijn mond. Met een warm gevoel beantwoord ik zijn kus.

II

‘Niccolo, bedankt om mij te komen helpen’, zeg ik nogal bedeesd terwijl ik de glazen inkomdeur van het zwembad achter mij laat dichtvallen.

‘Graag gedaan... Wat was er eigenlijk aan de hand?’ vraagt de jongeman met het korte, zwartbruine haar.

Moe trek ik mijn schouders op. ‘Ik dacht dat ik iets had gezien.’

Niccolo pakt voorzichtig mijn hand vast en trekt me dan dicht naar zich toe. Mijn blik wordt onmiddellijk naar zijn ogen gezogen. Hij heeft van die mooie heldergroene ogen met jaloersmakende lange wimpers errond. Ze vormen een mooi contrast met zijn egale, karamelachtige teint. Je ziet niet vaak mensen met een exotisch uiterlijk, gecombineerd met blauwe, groene of grijze ogen. Maar dat maakt zijn gezicht nu net nog exotischer, alsof hij niet van deze wereld is. Uniek.

‘Wat dacht je dat je zag?’ vraagt hij verder.

‘Euh... een verschijning’, mompel ik twijfelend. ‘Die van mijn moeder.’

‘Ze is al een hele tijd geleden gestorven. Waarom zou je je haar dan nu inbeelden... en dan nog onder water tijdens een zwemwedstrijd?’ vraagt Niccolo indringend.

Ik kijk van hem weg en haal weer mijn schouders op, maar hij voelt aan dat ik meer weet dan ik vertel. Nic weet

helemaal niet dat ik een waterheks ben en dat mijn affiniteit met water er waarschijnlijk voor heeft gezorgd dat mijn moeders beeltenis in het zwembad verscheen. Ook heb ik hem nog niet verteld dat...

‘Vandaag is de dag dat mijn moeder geboren werd zoveel jaar geleden... Het is... was haar verjaardag.’

Mijn emoties maken het me moeilijk om vlot te spreken. Zelfs na al die jaren krijg ik soms nog de krop in mijn keel. Ook de wetenschap dat ik mijn moeders geestesverschijning eventjes geleden heb gezien, heeft de wonde weer een beetje opengereten.

‘Ik weet hoe je je voelt...’ zegt Niccolo meelevend. ‘Ik mis mijn moeder ook. Soms denk ik dat ik haar zie. Dan herken ik haar mond bij een vrouw die voorbijloopt of zie ik een dame met dezelfde weelderige, zwartbruine lokken als die van mijn moeder.’

‘Herinner je je nog veel van haar?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Ik was vijf jaar toen ze... stierf. Haar gezicht kan ik nog voor me zien, maar nooit echt volledig. Ik herinner me haar lach, de kuiltjes in haar wangen en de kleine lachrimpels naast haar ogen. Een andere keer denk ik aan haar indringende, donkere ogen met volle wenkbrauwen erboven. Of dan weer hoor ik haar zingen terwijl ze met haar fijne vingers haar zware vlecht losmaakt’, zegt hij mijmerend. ‘Ik lijk goed op haar. Alleen mijn ogen zijn die van mijn vader.’

Zijn ogen staren afwezig in de verte. De blik op zijn gezicht is vreemd, hij lijkt op een boze grimas.

‘Ik ben wel blij met mijn podiumplaats voor schoolslag’, vertel ik om Niccolo af te leiden.

‘Ja, brons is een mooie plaats. Zeker voor je eerste keer wedstrijdzwemmen. Ik zag wat andere meisjes boos kijken

toen je uit het water kroop en ze beseften dat je hen voor was.'

'Oh, dat was jaloezie omdat ik zo'n mooi vriendje heb.'

Ik stoot Nic aan met mijn schouder, want ik krijg geen reactie. Hij kijkt weg, maar de lichtbruine huid van zijn wang wordt een beetje donkerder. Ook zijn tred wordt zelfzekerder.

Na een korte stilte vraagt Niccolo voorzichtig: 'Heb je zin in deze avond?'

'Ja, natuurlijk', zeg ik overtuigd.

III

We stappen door een zijstraat die dicht bij onze bestemming ligt. Deze namiddag heeft het veel geregend, ook al is het mei. Er liggen overal grote plassen op het oneffen voetpad. Ik probeer er mooi tussendoor te zigzaggen. Dat gaat natuurlijk moeilijker nu ik Niccolo een hand geef. Achter mij hoor ik Nerd vloeken en Rosalind grinniken wanneer hij weer in een plas stapt. Met een glimlach op m'n mond kijk ik even achterom naar mijn vrienden. Ik zie hoe Rosie teder een arm om Leonards onderrug legt en met haar vinger over zijn wang strijkt. Het bloed stijgt Nerd naar de wangen en hij kust Rosie vluchtig op haar voorhoofd terwijl hij haar dichterbij trekt met zijn arm om haar hals. Ik ben blij dat ze elkaar gevonden hebben, ze passen goed samen.

Rosalind heeft het moeilijk gehad. Haar eerste weken in het heden beleefde ze in een waas omdat ze rouwde om haar familie. We zijn nu al acht maanden terug in onze tijd. De aanpassing is redelijk snel geslaagd, met wat vallen en opstaan. Zij en haar hond, Wolf, wonen in bij mijn vader en mij, want hij is de enige die de magische situatie kent en verstaat. Nerds ouders denken gewoon dat wij er een ver familielid bij hebben dat wees is geworden. Ze begrijpen ook dat hun zoon tot over zijn oren verliefd op haar is. Weten zij veel dat hij haar uit een ver verleden heeft meegebracht en daar al voor haar charmes gevallen was.

Sinds enkele maanden gaat het veel beter met haar. Met veel enthousiasme heeft ze zich gestort op het lekkere eten dat bij ons te krijgen is. Intussen beseft Rosalind dat ze zeer graag zoetigheden lust: geen donut of ijsje is nog veilig voor haar. Door regelmatig voldoende en ‘gezond’ te eten, is ze ook fysiek wat veranderd. Vooral op plaatsen waar Nerd vaak zijn ogen niet vanaf kan houden, is ze wat ronder geworden. Wat natuurlijk ook meer opvalt in de strakke kledij die nu in de mode is.

Rosie vindt ook troost in de sporten die ze beoefent: ze kan naar hartenlust iedereen tegen de grond gooien in de jiu-jitsuclub en tijdens het schermen leert ze de anderen hoe je vlot een degen moet hanteren. Het is natuurlijk een voordeel als je vader, de wapensmid, je van kindsbeen af al degens en zwaarden heeft laten testen.

Nu ziet ze er fit, gezond en gelukkig uit.

Met een warm hart kijk ik naar haar. Alsof ze voelt dat ik naar haar staar, wendt Rosie haar gezicht naar me toe. Haar blik haakt in die van mij. Een beetje verlegen duwt ze een verdwaalde haarlok van haar recent geknipte kapsel achter een oor. Haar mondhoeken gaan omhoog en haar ogen glinsteren. Tevreden draai ik me weer om en wandel verder alsof ik over een waterig mijnenveld loop.

Aan het einde van de straat slaan we de hoek om. De zon begint te zakken en het licht valt schuin in op de plassen. Vanuit mijn ooghoek vang ik een beweging op in het dichtstbijzijnde water. Abrupt blijf ik stilstaan en laat Niccolo’s hand los. Voorovergebogen stap ik dichterbij. Er verschijnt een schim in het regenwater, net zoals in het zwembad. Het is weer mijn moeder. Ze draagt zwarte vodden en haar zwarte haar lijkt dof. Daar had ik de vorige keer niet echt

op gelet. Was dat hoe ze er de laatste dag uitzag toen ze verdween of hoe ik me haar in mijn hoofd voorstel?

Mama's mond is ook nu weer in beweging en gaat wijd open, alsof ze roept. Ik herken niet alle woorden. Mijn naam zie ik enkele keren op haar lippen verschijnen. Ook denk ik het woord 'redden' te zien tijdens het liplezen. Achter me voel ik Nerd dichterbij komen, hij vraagt me wat er aan de hand is. Wanneer ik geen antwoord geef, stapt hij snel van het voetpad op de straat en raakt per ongeluk met de tip van zijn schoen de rand van het water. Halfcirkelvormige rim-pels verspreiden zich snel over het oppervlak van de plas.

'Neeeee!' schreeuw ik terwijl ik met mijn knieën op de boordsteen val.

Ik probeer nog naar het beeld van mijn moeder te reiken, maar ze is al verdwenen. Verdwenen door de golven van het nu.

Nerd grijpt me beet en vraagt wat er aan de hand is. Ook Rosalind kijkt me ongerust aan. Ze pakken mijn bovenar-men stevig vast en sleuren me rechtop. Met een doffe plof word ik tegen een muur geduwd. Mijn vrienden gebruiken hun lichamen om me te ondersteunen.

Indringend vraagt Leonard: 'Wat is er gebeurd? Waarom reageer je zo?'

Met een verdwaasde blik in mijn ogen antwoord ik: 'Ik heb mijn moeder in die plas gezien. Een verschijning. Ze riep mijn naam. Ze vroeg mij om hulp.'

Leonard kijkt me vol verbazing aan, met zijn mond een beetje open.

'Maar je mama is toch... dood. Hoe kan ze... euh... nog verschijnen?' vraagt Rosalind onzeker.

'Ik weet het niet! Dit is al de tweede keer vandaag', zeg ik

terneergeslagen. ‘Deze ochtend zag ik haar voor het eerst in het zwembad terwijl ik met crawl bezig was. Nu verschijnt ze in een plas onderweg naar de bioscoop.’

‘Misschien is het je onderbewustzijn dat haar beeld projecteert. Het was haar verjaardag vandaag. Je hebt waarschijnlijk veel aan haar gedacht deze week en dat uit zich in die beelden van haar’, zegt Leonard wijs.

Zelf voel ik me al wat minder beroerd. Met een korte beweging schud ik de handen van m’n vrienden van me af. Een eindje achter Nerd en Rosalind staat Niccolo me aan te staren. Ik zet enkele stappen naar hem toe en hij schrikt wakker uit zijn overpeinzingen. Een kleine glimlach glijdt op zijn gezicht en hij neemt me in zijn armen.

Wanneer ik me lostrek uit de knuffel, kijk ik mijn vrienden aan en lach hen fijntjes toe. Rosie is tevreden over mijn reactie en duwt zacht met haar schouder tegen Nerds borstkas. Leonard bekeek Niccolo bedenkelijk, nu zoekt hij contact met Rosie. Ze draaien zich om en zetten de weg verder. Ik probeer niet meer op de plassen te letten, want ik wil mijn avond verder rustig laten verlopen. Daardoor zie ik natuurlijk de felgele affiche die aan de muur hangt naast de bioscoop. Deze poster heb ik al eerder gezien, maar ik krijg er nog steeds kriebels van als ik lees wat er in grote letters op staat:

‘Gebeuren er vreemde zaken in je buurt? Ben je getuige van onnatuurlijke krachten? Bel 0495/ 233393 of mail naar heksenzijnnonnatuurlijk@bvhr.com’

Mijn magie vormt duidelijk een bedreiging voor sommige mensen. Vooral de Bewaarders van het Rijk zijn constant op zoek. Ze patrouilleren vaak in de stad.

Leonard staat voor de bioscoop te wachten op ons. Hij

ziet me de woorden op de affiche vormen met mijn mond terwijl ik ze stil lees.

Wanneer ik dichterbij hem kom staan, fluistert hij: 'Ik krijg het gevoel dat het niet altijd zo geweest is met die strenge controle van de Bewaarders van het Rijk. Het is alsof er een tijd was dat ze niet zo duidelijk naar magie zochten als nu.'

'Ik voel dat ook zo aan, alsof het tijdens een ander leven was', bevestig ik knikkend.

We kijken elkaar aan en plots daagt het ons: 'Het is doordat we zijn teruggegaan in de tijd. We zijn blijkbaar allebei vergeten hoe het voor de eerste tijdreis was.'

Ik kijk even of Niccolo nog ver genoeg van ons af staat en zie dat hij ondertussen onze tickets aan het bestellen is, samen met Rosalind. Nerd duw ik een klein beetje terug in de richting waar we vandaan komen.

'We hebben dingen veranderd in het verleden. Waarschijnlijk is de Graaf nog wraakzuchtiger geworden: we hebben wel zijn gevangene heksen bevrijd en ik heb even zijn lichaam en burcht overgenomen. Dat zal hij niet snel vergeten en vergeven. Hij wil nu vast en zeker nog meer heksen te pakken krijgen', zeg ik terwijl er een wilde energie door mijn lichaam raast.

'Je denkt dus dat de Bewaarders van het Rijk moeten luisteren naar de Graaf. Dat ze voor hem werken', vraagt Nerd nadenkend. 'Het zou zeker zo kunnen zijn... Dat betekent dan ook dat je moet opletten. Je bent nog steeds in gevaar'

IV

Rosalind heeft gekozen. Het wordt Star Wars met een jonge Han Solo. Sinds ze met Nerd in zijn kamer de ene na de andere oude sciencefictionfilm heeft verslonden, wil ze de nieuwste zeker op een heel groot scherm zien.

De eerste maand dat we terug waren in onze tijd, hadden Nerd en ikzelf besloten om haar af te leiden met leuke en spannende uitstappen. Zelf waren we voordien weinig naar een bioscoop geweest, vooral omdat we die films thuis konden downloaden en bekijken. Maar voor Rosie wilden we een speciale avond organiseren. Dus waren we eerst gaan eten in een fastfoodrestaurant om daarna nog te gaan kijken naar de film Ragnarok. Het werd echt wel een speciale avond... niet alleen voor haar, ook voor ons. We hebben Rosie voelen opspringen bij het minste geluid tijdens de voorfilmpjes, horen schrikken van de enorme beelden op het scherm en zien huilen van verwondering door alle mooie kleuren en details die er in de bewegende beelden aanwezig waren. Nadien hebben we uren aan een stuk alles over de film en de bioscoop moeten uitleggen, maar sindsdien is ze in de ban van beide. Fictie en avontuur zijn zowel onze favorieten als die van haar.

Niccolo en ik staan al met onze versnaperingen en dranken aan de kassa, wanneer ik Rosalind zie prutsen aan de machine om ijsdrank te maken. Dat is natuurlijk haar lie-